

[Justitsministeren]

ger aktivt heri, såvel i FN-regie som i det regionale samarbejde på europæisk og nordisk plan.

Man må imidlertid i denne forbindelse have de vilkår, som internationalt samarbejde foregår under, for øje. Erfaringen viser, at det er urealistisk at stille store forventninger om, at der hurtigt kan opnås væsentlige resultater ad denne vej, men der er efter regeringens opfattelse et klart behov for en tilnærmelse af reglerne inden for dette område, f.eks. på det nordiske plan, således at procedurereglerne i rimelig grad kan sammenlignes.

Det er regeringens opfattelse, at vi har nået grænsen for, hvad der inden for den gældende lovs rammer kan gøres for at sikre en forsvarlig sagsbehandling i asylsager. Vor lovgivning fungerer relativt tungt i praksis, også sammenlignet med, hvad der er tilfældet i andre lande, som vi normalt sammenligner os med, navnlig Sverige og de andre nordiske lande, men også andre europæiske lande. Det viser sig særlig klart, når vi, som det er tilfældet i øjeblikket, modtager flere asylansøgere her i forhold til landets befolkningstal end andre lande.

Som det formentlig er alle her i salen bekendt, har der i den seneste tid været ført forhandlinger mellem regeringen og socialdemokratiet om situationen på flygtningeområdet. Det var naturligt, at regeringen og socialdemokratiet, der jo i 1983 indgik forlig om udlændingeloven, tog dette spørgsmål op. Også med det radikale venstre har regeringen ført samtaler om disse spørgsmål.

Jeg regner med, at forhandlingerne vil blive ført til ende i løbet af få dage. De vil resultere i visse lovændringer, og så vil der hurtigt blive fremsat forslag om ændringer af udlændingeloven her i salen.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal starte med at takke for justitsministerens redegørelse. Jeg må dog tilføje, at jeg mest gør det af høflighed, for jeg synes ikke, der var så forfærdelig meget nyt i den.

Det er jo ikke forbigået vores opmærksomhed, at man i tys-tys-klubben har haft tanker fremme om, at vi skal lade vores selvskabte problemer overføre, ikke blot til de andre nordiske lande, men til hele Europa,

ja, endog helt nede i Tyrkiet er man indstillet på, at man skal tage sig af vores skøre love.

Specielt hvad angår venstre, har jeg bemærket, at hr. Ivar Hansen er ved at få kolde fødder, ja, fru Birthe Rønn Hornbech har givet udtryk for, at hun har fortrudt sin jastemme til loven. Hr. Bjørn Elmquist, der jo også er fra venstre, kender kun et eneste svar på alle problemer, og det er Europa-Parlamentet. Det var også hr. Bjørn Elmquists løsning på organisationstvungen, da vi havde fremskridtspartiets forespørgsel om dette problem til debat.

Fælles for alle de mange løsningsforslag er, at der ikke sker en disse, men at der tales og tales uden handling, og det lever man så højt på i en tid, hvor medierne løbber det i sig, som katten gør med fløden. Men at der kan være ting og sager undervejs, understreges af nogle af regeringspartiernes medlemmers udtalelser til dagspressen om, at fordi man udtaler sig negativt om udlændingeloven, behøver man så sandelig ikke at være racist. Nej, det gør man ikke, men da fremskridtspartiet stod alene med sin kritik, undlod man ikke, heller ikke fra politisk hold, at kalde os for personer med racistiske tendenser. Selv politikere med mange års erfaring, ja endda en tidligere justitsminister, har flere gange forsøgt sig med den slags usagligheder i denne alvorlige sag. Det er simpelt hen så lavt et debatniveau, at man må tage sig til hovedet, og det vækker i hvert fald ikke for 5 øre respekt, at man fremkommer med den slags udtalelser, når man er trængt.

Men når man nu inden for regeringspartiernes rækker begynder at bløde op over for kritik af eget misforstået arbejde, skal fremskridtspartiet naturligvis være de første til at byde velkommen i fornuftens rækker.

Da regeringen og dens forligspartier skrev under på ikke blot den første ændring af udlændingeloven, men også den anden her i foråret 1985, skrev man under på, at Danmark ikke var i stand til på noget som helst tidspunkt at afvise en person, der kommer til landet og beder om asyl. Denne fuldstændig tåbelige bestemmelse, som jeg tilmed er overbevist om ikke har opbakning blandt de fire regeringspartiers medlemmer, har resulteret i, at vi i løbet af kun to år er blevet det land i Vesteuropa, der modtager flest anmodninger om politisk asyl i forhold til befolkningstallet, og invasionen fortsætter med forøget